Kuida ma jälle ello sisse sain, sedda ei tea ma mitte mälletada. Muidogi olli ni paljo ello-öhko mo sees, et se soe hinge aur, mis mo kallis naene, mo suhho puhhus, mis mind ellawaks teggi, et ma tundma hakkasin, et kegi mo ümbert kinni hakkas ja tuggewaste piggistas. Sest nüüd tulli tuul minno peale ja ma tundsin lahket ollemist ja löin silmad lahti ja näggin omma kallist naest, kes mahha langes ja mind kohhutas, et jälle ärraminnestasin. Pärrast kahhe tunni ärkasin jälle; agga se kes minno ello eest murret kandis, olli omma ello minno eest ärraannud ja isse surma sanud.

Armsad luggejad! Sedda kurba luggo luggedes, tulletage omma mele, et teie ka omma surnuid mitte ülle pea ja kaela warsi kirsto ei panne, waid odake iggaühhe surno jures, kui temmal tössine märk, se hais, tunda on.

Kül halle on se luggo kuulda,
Mis luggesime praego siin;
Oh Jummal! wötta armust keeldo,
Et meil ei tulleks ka se piin:
Kül naene surmast ärratas,
Surm tedda ennast surmatas.

Ei holind naene ommast ellust.
Kui agga mees jääks ellama
Ta südda armastusse wallust,
Läks kurwastusses pöllema,
Ta mötles: tulleb surm mull' ka,
Kui agga mees jääks ellama!

Kül Loja teed on immelissed,
Mis ei woi ärraarwata,
Need on ni mitme nimmelissed
Et surnuidki woib ärrata:
Kell' on siin öige, wagga wiis,
Ei temma arm sest lahko siis.

Koddo-käijast.

Saksamaal keiser Karel VI. wallitsusse aeal, seisis Kirraseri rüggement Hornaus talli-korteris. Ühhel päwal tulli soldat peäliko jure